

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

על קורונה ומחלות אחרות

תמשיכו לפחד מהקורונה, אנשים
בזמן שהמדינה שלנו נוספת לקרשים
תתעצבנו כל שעתים
תשטפו את הידיים
את הלקלף האמיתי כבר לא תורידו
עם שום מים

-תמשיכו לפחד מהקורונה, בשבועות -
המנהיגים שופכים עוד גפט
מחכים רק לפיצוץ
בשהעתיד פה מתנדנד
כמו שיפור על חבל דק
בשהמקלדת היא אקדח
והמוסר הוא סתם עוד דג

תמשיכו לפחד מהקורונה, כי אומרים
שזה יגיע לכולם
(אם מחשבים את המספרים)
אבל מה עם מחלות שאין להן אבחון -
הקריסה האנושית של האמת והמצפון

וחיצים טובלים ברפש בזרקים בין הצדדים
לה תדע כבר מה נכון,
לה תסביר לילדים
אז תמשיכו לפחד כי הלכנו לאיבוד
ויש כמה אנשים שלא יזיק להם בידוד

ועלו בי מחשבות בתוך כל הסופה:
לקורונה הרי ימצאו בסוף תרופה
אבל לרוע
לטמטום
-לריסוק הרוח -
האמת... אני לגמרי לא בטוח.

נעם חורב

עלון מס' 1544 – 3/4/20

פתיח

טרם יבשה הדיו על ניצני המשבר הנוכחי, שדומה שכמותו לא היה בתולדות אומתנו, וכבר נשמעים קולות רמים הקוראים להקמת ועדת חקירה. אחרי שיסתיים המשבר, המזיק ימוגר סופית ונשוב לשיגרה כלשהי, תפוצנה, כפי שמופצות כבר היום, תאוריות קונספירציה מה קרה, כיצד קרה, ואז יתברר האם אנו שבויים במערכה ביולוגית שהיקום לא ידע כמותה, שמקורה במעבדה במחוז נידח בסין, או שמא בבשר עטלפים מזן נדיר ועוד כהנה וכהנה. הררי מילים יערמו, אבל אפשר שעד שנדע את התשובה הסופית, אם נדע, יפוץ לו וירוס חדש ואלים בהרבה, שזה הנוכחי ייחשב לידו לעקיצת זבוב.

לאשדות איחוד יש היסטוריה מפוארת של מלחמות מגן, ואם להאמין לאורי ניב, הרי שזהו הישוב החקלאי ששילם את המחיר הגבוה ביותר (9 הרוגים במלחמת ההתשה) על החלטתו להאחז במשלט הזה ולהתמיד בו לא פשרות. לכן, אין זה מקרי שבעת משבר, יודע הקיבוץ המופרט להתעלות, להתגייס ולהרתם למען חבריו, בעיקר מבוגרים (אנוכי בתוכם) על מנת לספק את כל צרכינו הפיזיים (מרפאה, כל-בו חדר אוכל) והרוחניים (תרבות, צוות סוציאלי) באופן מיטבי תוך רגישות ונחישות. שעות יפות עוברות עלינו כקהילה. ובשקט האופייני לו, מעביר ניב ליש מדי ערב, דף סיכום מפורט ובהיר, המדגיש את הראוי דגש ומחזק את הראוי חיזוק. אשדות במיטבה.

ודומה שאחת "הגיבורות" של המשבר הנוכחי רבותי, היא האלונקה - אותו אביזר פיננסי פרימיטיבי, שהומצא לפני מאות שנים, והיום משמש בעיקר כאמצעי ניגוח כלפיי אלה שסבורים שאחרים לא עושים את המאמץ המתבקש מהם. אז בואו ניכנס כולנו מתחת לאלונקה הוירטואלית, כדי שנצא בשלום גם ממלחמה פולשנית זו.

שבת שלום
אבנרון

לוג במתכונת חירום

ברצפת הייצור מקפידים על שטיפת ידיים קפדנית לפני הכניסה לאולמות הייצור, נוהל שקיים גם בימים רגילים. גייסנו שומר שמודד חום בכניסה לכל באי המתחם, ומפקח שיכנסו למפעל מורשים בלבד. סגרנו את כל השערים, והכניסה למפעל נעשית אך ורק דרך המשרדים.

אחת הדאגות שמנקרת בקרב חברי ההנהלה, היא מפני האפשרות שמי מבין עובדי המפתח בלוג, יתגלה כנשא או חולה קורונה ויאליץ להכנס לבידוד. במקרה כזה אומרת תמי, משרד הבריאות איננו פשרן, ויכול להורות על הכנסה לבידוד של כל האנשים שבאו עימו במגע, ולכן משתדלים להפריד בין קבוצות עובדים על מנת להקטין למינימום את הסיכוי שתרחיש כזה יתממש. שינוי נוסף - הסעת העובדים שנעשתה עד כה במיניבוס אחד, מתבצעת עתה בשני כלי רכב, בהתאם להוראת משרד הבריאות. כיאה לשעת חרום, משלבים כוחות, ומשתדלים לשמור קשר ישיר עם הלקוחות, על מנת להרגיע אותם שהכל עובד כשורה ואין סיבה לדאגה.

מנהלת מש"א לוג, **הדס יפה**, עובדת אף היא חלק מזמנה מהבית, למרות שהיעילות בעבודה כזו עבור אם לארבעה ילדים - אינה מיטבית, ולכן מעת לעת היא מגיעה למשרדה ב-לוג על מנת להשלים פערים. היא מציינת שבשיתוף עם מש"א אשדות, יצאה פניה לציבור לגבי איוש חמש משרות של עובדי יצור וטכנאים במשמרות, כולל סופי שבוע. עד כה קיבלנו תשובה אחת בלבד, ובמידה ולא תהינה נוספות, נגייס עובדים מבחוץ.

ונקודה אופטימית חשובה: בעוד שחלק גדול מהמשק בישראל נפגע, ומספר מבקשי העבודה גדל מיום ליום בשעורים חסרי תקדים, בלוג מסכמים רבעון ראשון של 2020 כרבעון טוב, גם ללא קשר למשבר הקורונה. קיווינו שחלק מקווי הייצור של טבע שנסגרו בישראל, יתחילו לעבוד באירופה, אומרת תמי, וזה אכן קורה (קצת באיחור) ויש הזמנות מאד גדולות של בקבוקי 'חסס'.

סוף בעמוד הבא

מאז שהחל משבר הקורונה, עובד לוג במתכונת חרום. באולמות הייצור מפעילים את כל 30 המכונות, בהן כמה העובדות לטובת אריזות למוצרי חיטוי (אלכוגיל ודומיו) לבתי חולים בארץ- צרכים שהולכים וגדלים מיום ליום.

'לוג' מקפידה על הוראות הרשויות בישראל (אשר מתעדכנות לעתים פעמיים ביום...) ונוקטת בכל הצעדים המתחייבים מן המצב על מנת לשמור על בריאות העובדים, אומרת **תמי שניפר** (מנהלת הכספים) ובהם הפרדת צוותים בהתאם לצורך.

רוב אנשי המשרדים עובדים מהבית ולשם כך הוספנו מחשבים אישיים למי שלא היה. את הישיבות מקיימים באמצעות אפליקציית 'זום' שהפכה לפופולרית מאד בעת הנוכחית. בין לבין, נערכה פרידה בפורום מצומצם ממנהל 'לוג' בחמש השנים האחרונות **אפרים אולמר** שזכה לשבחים רבים.

מאבטח בכניסה ללוג

לוג במתכונת חירום – סוף

מותר גם לא לעשות כלום...

גם בהונגריה וגם בישראל מצוי מלאי חומרי גלם העונה על הצרכים, ואנו דואגים לכך שלא ניפגע, אם ספק כלשהו יכנס להשבתה.

תמי שניפר, שחגגה 70 בנובמבר באחרון, עובדת בלוג מאז 2005. היא היתה אמורה לסיים את תפקידה כמנהלת כספים לפני כשנתיים, אבל מכורח הנסיבות נשארה. אשר למנכל החדש- היא אומרת: "בחירה מצויינת. איש עם יכולות, מנהיג מלידה, דבר שמאד היה חסר לנו. SO FAR VERY GOOD"

אני הרבה יותר מודאגת, מוסיפה תמי, ממה שקורה במדינה שלנו - בפן הפוליטי ומן ההבט של התעשייה המקומית, החקלאות והבטחון התזונתי. אני מקווה מאד שהמשבר הנוכחי יבהיר לכולם את חשיבות התעשייה המקומית והייצור החקלאי המקומי, גם אם הוא עולה באגורות אחדות יותר מהיבוא. מחיר סל המוצרים אינו "חזות הכל". ומקווה כי שוב תחזור לתודעה חשיבות קניית תוצרת "כחול לבן".

כמו תמי גם **איציק גל** סבור שצריך להודות ליצור החקלאי המקומי שמהווה רשת בטחון, ומפנה אצבע מאשימה בעיקר לרמי לוי, אותו הוא מכנה 'מלך גומרי החקלאות בישראלי' שבגללו ובגלל דומיו חקלאים סוגרים שדות מטעמי חוסר כדאיות, וכשצריך מזון מיצור מקומי אז אין.

אבנרון

אני חושבת מדי פעם על ההצטלבות ההיסטורית בין התפרצות נגיף הקורונה לקידמה הטכנולוגית. מצד אחד נגיף שהתפשט במהירות עצומה ברחבי העולם, בגלל תנועת האנשים של עידן הגלובליזציה.

מצד שני, מדהים איך עם כל הקידמה הטכנולוגית, הכלי הכי יעיל כרגע להתמודדות עם המגיפה כרוך באפס טכנולוגיה - פשוט להישאר בבית. יש בזה משהו בסיסי עד כדי כך שאני מרגישה שהקורונה לא רק יוצרת חיבור רוחבי בין בני-אדם שחולקים כעת גורל משותף אלא גם מין חיבור מעבר לזמן, מעבר לדורות.

מצד שלישי - רק לחשוב שהקורונה הייתה מגיעה קצת לפני האינטרנט, נגיד בתחילת שנות התשעים, כשהיו לנו רק טלפון נייד ואמצעי תקשורת של המאה העשרים. בלי טלפונים חכמים, בלי עיתונות מקוונת, בלי פייסבוק ו-וואטסאפ. מדהים לגמרי לדמיין כמה הכל היה נראה אחרת.

אלה ימים של התערערות הסדרים המוכרים והמון חרדה ואי-ודאות. נסדקה איזו אשליה של ביטחון, יציבות ומוגנות שמלווה את החיים של רובנו ומאפשרת לנו לתפקד בשגרה בלי להיות מוצפים בחרדה. השפע הכלכלי והקידמה הטכנולוגית, שמעניקים לנו הגנה משלל פגעים וצרות, התגלו במוגבלותם מול הטבע.

זה הזמן להתכנס בבית ולמצוא מה מרגיע ומיטיב אתכם, מה נותן הפוגה מהמציאות שמעבר לטווח השליטה שלכם ומן הדאגות הכלכליות והאחרות, מה משחרר את המחשבה והדמיון. כל אחד ומה שעובד בשבילו. למשל, לחבק את בני הבית. ללטף את החתולה או הכלב/ה. לקרוא ספרים או לראות סרטים/סדרות שמרחיבים את הקיום ומאפשרים איזו הפוגה מהכאן והעכשיו. לשחק עם הילדים במשחקי קופסה ופאזלים, שנותנים קצת תחושות של סדר, כללים ברורים.

נורית ענבר-וייס היא פסיכולוגית קלינית

הביאה לדפוס – תמי ש.

"מאד נהייתי לעבוד בלוג" - שיחה עם המנכ"ל היוצא

(תרחיץ ידיים לחיטוי בכירורגיה) שלוג היא יצרנית האריזות שלהם. בלוג התקיימו ישיבות והתארגנויות לקראת המשבר, ובמהלכן דיאלוג מול הונגריה, לוודא שהכל שם מתנהל כמו שצריך, כדי חלילה למנוע מצב של סגירה, שכן מדובר במפעל חיוני המייצר אריזות לתרופות. האם הדרישה המוגברת לחומרי חיטוי, מבשרת על פריצת דרך עיסקית? אפרים סבור שמוקדם מדי לחגוג. המשבר עשוי לדעתו לסייע ללוג לקבל כמה הזמנות, אפילו נאות, אבל מהותית זה לא ישנה את התמונה.

אולמר הגיע ללוג אחרי קדנציה מרשימה בחברת 'גלטרוניקס'. הוא נכנס לתפקיד באמצע 2015 ללא חפיפה מסודרת (קודמו בתפקיד, יוני שיינין, עזב מספר חודשים לפני שהגיע) ויצא לדרך. קיבלתי חברה שמכרה פארמה (אריזות לתעשיית התרופות) בצורה משמעותית, הוא מתאר, תוך ניצול הזדמנויות עסקיות אך ללא פוקוס. המוטו שלי היה שצריך לבנות אלטרנטיבה לריכוזיות של טבע, ועל זה התמקדתי מהיום הראשון, אלא שבפארמה כמו בפארמה אנחנו יודעים שהתהליכים לוקחים שנתיים ולעיתים שלוש. לאחר בחינה אסטרטגית מדוקדקת הבנתי שאין לחברה מבנה, לא אולמות יצור מתאימים ואף לא ציוד שמתאים למזון או קוסמטיקה, ועל כן בתחומים אלה אנחנו פשוט לא תחרותיים. זה כמו ללכת עם סובארו למרוץ פורמולה 1. ואז החלטנו להתמקד בתחום החזק שלנו - FDA - ופארמה בצורה מאד משמעותית, דבר שהוביל לשינוי במדיניות המחירים בחלק מהקטגוריות. למדנו לשווק ולמכור את ערך החברה באופן כזה שיתן לה את הבסיס למה שהיא עושה היום, וזה היווה מנוף לשינוי המגמה מ-2019 ל-2020 שהתחילה בצורה מצוינת.

המשך בעמוד הבא

בימים אלה מסיים אפרים אולמר חמש שנים כמנכ"ל לוג ויוצא לדרך חדשה. אין כמעט ספק שהארוע המרכזי במהלך תקופה זו היה המשבר מול חברת טבע.

מגפת הקורונה שהחלה במחוז חוביי בסין בשלהי 2019, נפלה בהפתעה כמעט מוחלטת על העולם. מנכ"ל לוג המסיים, אפרים אולמר, שהוא דובר סינית טובה, בתוקף העובדה שניהל בסין במשך 6 שנים חברה-בת של "גלטרוניקס", קיבל בסוף ינואר אינפורמציה חשובה אודות התפשטות המגיפה בסין. בעקבות המידע שקיבל, הוחלט בלוג לעלות רמה בנושא הרכש של חומרי גלם, למרות שאיש אז לא צפה שהתפשטות תהיה כה מהירה. אישוש למגמה, קיבל אפרים בתערוכה שהתקיימה בצרפת בתחילת פברואר השנה, במהלכה הופתע לשמוע מפיה של מכרה סינית, שאיש מבין באי התערוכה לא ביקר בביתן שלה, והיא חשה שמתייחסים אליה כאל מצורעת. היה זה איתות ברור למה שעתיד להתרחש תוך זמן קצר במדינות רבות בעולם, ובכללן ישראל.

לאור התפשטות המגיפה לאירופה, והסכנה שתגיע לישראל, ממשיך אפרים, הוציא משרד הבריאות הנחיה להצטייד במלאים של תרופות לשלושה עד שישה חודשים, מה שהביא במידי לעליה משמעותית בדרישה למוצרי חיטוי והיגיינה כמו אלכוהול וספטידין

'מאד נהייתי לעבוד בלוג' - המשך

התפטר אף הוא, מה שחייב אותנו למעורבות יתר בנעשה שם, כולל נסיעות תכופות של אנשים בכירים שלנו, ורק בנובמבר 19 נכנס מנהל חדש, כריסטיאן, שעושה עבודה טובה, ובימים אלה בונה צוות ניהולי חדש, וכבר בזמן הקצר אנו רואים שיפור בתפוקות ובתוצאות.

דיברו על כך (בעיקר במדרכות) שהיית משווק מצויין אך מנהל די בינוני.

"למדרכות בקיבוץ, דבר שלמדתי להכיר, יש יותר כח ממה שהייתי מצפה", הוא אומר בחיך, אבל אם לשפוט את הדברים כהווייתם, הרי שאת עיקר התמורה שלי ללוג אני רואה בשינוי הפוקוס האסטרטגי, מתפיסה של ניצול הזדמנויות עיסקיות, למדיניות עיסקית של הסכמים ארוכי טווח ותימחור מתאים לפי ערך. העלינו את לוג מחברה מקומית לחברה גלובאלית, עם צוות ניהולי שיועד לתפעל ברמה גלובאלית. הישג נוסף, היה הקמת מחלקת שיווק שמתפקדת ברמה אחרת, עם מעקב מסודר והתחייבות לכמויות, וזה אחד הדברים המהותיים שעשתה החברה לטובת הבסיס שעליו היא עומדת.

מה שיזכר מחמש השנים של אפרים כמנכ"ל, הוא המשבר המאד משמעותי (אותו הוא מכנה 'צונאמי'), מול חברת 'טבע' - לקוח מרכזי אליו כווננו מרבית המכירות, משבר שאיים על עתידה של חברת לוג. אפרים מדבר על 'ארוע מתגלגלי' שהחל בכך שטבע הורידה היקפי הזמנות, אח"כ החלו לסגור מפעלים בארץ ועד סגירה כמעט מוחלטת של הפעילות בישראל. הוא זוקף לזכותו את ניהול המשבר בצורה שקטה ועניינית, וטוען שהארוע עלול היה להסתיים אחרת לגמרי. "אני סבור שניהול המשבר בצורה יחסית רגועה, ללא היסטריה ובלי לאבד את הראש, איפשר שקט תעשייתי ב-לוג, ונתן לצוות לעבוד בראש שקט, כאשר הצעדים שנקטנו בעקבות המשבר, הכשירו את הקרקע לשינוי המגמה שמורגשת השנה. נכון שתוצאות 2018/19 לא היו טובות, הוא מטעים, 'אפילו גרועות, אבל אם מוסיפים את המכירות של טבע לתוצאות שלנו היום, הרי שאנחנו חברה טובה כפי שלא היינו מעולם, ואפשר לחשב זאת בקלות. אז יהיו שיגידו, 'מה התרוצים האלה, את מי זה בכלל מעניין', ואני מציע לכל אותם מקטרגים, שלא להרביץ בראש למי שחילץ מההריסות, ולזכור שעברנו ארוע קשה.

CPHI 2019

CPHI 2015

אשר למהלכים עתידיים בעלי משמעות אסטרטגית (מיזוג, כניסה לשותפות וכדומה) מציין אפרים: אמרתי לא פעם שלוג צריכה לעשות מהלך אסטרטגי בשוק של חברות גדולות מאד, וצריך למצוא את הרגע הנכון לעשות את המהלך. אם לפני 40 שנה יכולת

סוף בעמוד הבא

יחי ההבדל

גם ב-לוג הונגריה שמהווה כ-25 מסך הפעילות בלוג (במגמת גידול) היתה שנה לא קלה. ברבעון השני של 2018 עזב הבעלים של המפעל אנטל קורן שהתקשורת ומחסום השפה, הקשו מאד על העבודה מולו, וגייסנו תחתיו מנהל אחר שכעבור פחות משנה

'מאד נהייתי לעבוד בלוג' - המשך

ביום מן הימים/ עידית ברק

ביום מן הימים
 נספר כיצד היינו ספונים
 איש איש בביתו
 אחלנו רפואה שלמה
 צפינו בתדשות
 קנינו מסכות
 אגרנו מזון
 חפינו להוראות

לא ידענו מה ילד יום
 לאלהים
 בשעות הקש
 ומאין תבוא הישועה
 סמכנו על הרופאים
 היו מי שפנו לאלוהים

לא הפסקנו לקוות
 שמרנו על הקללים
 דברנו דרך מסכים
 כשפגשנו, מעטים,
 קרבנו מרפק אל מרפק

אסור היה ללחץ ידיים
 ולא לחבק
 התרחקנו זה מזה
 אך מרחוק יכלנו
 לראות היטב את הרוח
 את צדו היפה של הלב
 כשהוא פתוח.

להתפרנס יפה מאד מחנות מכולת שכונתית, הוא ממשיל, הרי שעם הזמן המכולות הפכו לסופרים או שאכלו אותן. כנ"ל בתחום שלנו. לוג צריכה (ויכולה) לעשות מהלכים אסטרטגים וזה לפתחם של הבעלים. מהלך נוסף שאפרים זוקף לזכותו, הוא שינוי מדיניות בנושא רכש תבניות. במקום לקנות תבניות זולות בסין או קוריאה, ששכרן יוצא בהפסדן, עברנו לתבניות יקרות יותר אך איכותיות, והדבר הוכיח עצמו כמשתלם ביותר. שינוי נוסף בתחום הטכני, היה הכנסת מצלמות לחדרי הייצור על מנת לחסוך בכח אדם. עוד דבר שאני יכול לזקוף לזכותי, הוא שכאשר הגעתי ללוג, היתה התלבטות לגבי נחיצותה של מחלקת הניפוח ואף מחשבה על סגירתה. היום זו מחלקה מאד משמעותית במפעל, שבלעדיה לא היתה יודעת לוג לעמוד על הרגלים.

חברי קיבוץ ובעלים לא קיבלנו דיוחים על הנעשה בלוג.

בדירקטוריון (אותו מכנה אפרים 'הבור') יושבים ארבעה מחברי אשדות שמקבלים אינפורמציה שוטפת וכן דוחות מנכ"ל מאד מסודרים ומפורטים, כך שהתשובה לשאלה היא אצלכם. נכון שלעיתים יש תחזיות שלא מתממשות ואז שואלים 'למה לא התרעת מראש', ואכן קשה לצפות מראש משברים, נוסח זה של הקורונה, שעלול להביא לפשיטות רגל המוניות.

ב-11 למרץ העביר אפרים את המקל למחליפו **שואל בשיא** ששימש מנכ"ל חברת ביו-בי משדה אליהו. ב-16 לאפריל הוא יתחיל פרק ניהולי חדש, בחברה שבשמה אינו רוצה לנקוב. "מבחינתי זה היה הצעד הנכון לעשות", הוא אומר. "חמש שנים הייתי בתפקיד, קדנציה טובה, במהלכה עברנו מתפיסה מקומית, מאד ישראלית, לתפיסה גלובאלית. מאד נהייתי לעבוד בלוג, זו היתה תקופה מעניינית. אשמח לשמור על קשר ולהגיע לארועים מיוחדים".

אבנרון

אחות במחלקת קורונה

רוית בפעולה

מחלקת הקורונה, שכאמור מבודדת משאר חלקי בית החולים, מנוטרלת ממה שמכונה בשפת בית החולים 'מערך הטילים', שהיא מערכת פנאומטית שמעבירה בדיקות למעבדה או למיון, כאשר כוחות העזר, שהם תומכי לחימה לכל דבר, משמשים במקרים אלה כבלדרים. מה שמניע את הצוות, מעבר לצד המקצועי, היא תחושת שליחות. כשאני במחלקה, בלב הקלחת, אומרת רוית, הפעולות נעשות על סוג של 'אוטומטי' ורק כאשר אני בדרך החוצה, עולים בי חששות שמא אביא את זה ('הנגיף') הביתה, שם גרים אמי אירית ושלושת ילדי: **ארבל**, שעד לאחרונה עבדה ב'קפה לנדור' בצמח, ויושבת בבית בצפייה לימים טובים יותר, **שחק**, שחזר מארה"ב בעיצומו של משבר הקורונה, ומאז נמצא בבידוד בדירה שנשכרה עבורו, ו**ליאם**, שעובדת 'בסניף' מנטה' באפיקים ומוגדרת כעובדת חיונית. לכן, בנסיבות האלה, ועד יעבור זעם, היא משתדלת, מתוך בחירה כמובן, להיות פחות בבית הפרטי שלה באשדות יעקב - סוג של בידוד מרצון.

בנוסף על עבודתה בפוריה, לומדת רוית 'מינהל מערכות בריאות' לתואר שני, ומאחר והקמפוס סגור עתה לרגל המצב, העבירו את הסטודנטים ללמידה מקוונת, שעבורה זה כאב ראש לא קטן, בתקווה שיהיה לתקופה קצרה בלבד.

המשך בעמוד הבא

משבר הקורונה נפל על בית החולים 'פדה פוריה' כמו על בתי חולים אחרים בצפון בהפתעה מסויימת, אבל בתוך מספר ימים של התארגנות הוא התאים עצמו למציאות בלתי מוכרת. אחת מאלה שעומדות בחזית ההתמודדות מול המגפה המאיימת, היא **רוית גל** שעובדת בשני כובעים. רוית: בימים כתיקונם אני אחות במחלקה פנימית ב' ובכובע שני, אני חלק מהיחידה למניעת זיהומים של בית החולים, בתוקף התמחות שעשיתי בתחום. בימים לא שיגרתיים אלה, מסבירה רוית, הוסבה פנימית ב' לטובת קליטת חולי קורונה, שם שוהים כרגע 11 חולים: אחד במצב בינוני והשאר מוגדרים במצב קל, בהם נהג אוטובוס תיירים מזרח ירושלמי שהגיע אלינו במצב קשה, אך התאושש. מחלקת הקורונה מופרדת משאר המחלקות והכניסה אליה מותרת למורשים בלבד, בהם רופאים אחיות וכח עזר.

כניסה למחלקה המבודדת מחייבת ערכת מיגון חד פעמית מלאה (כמו בצילום) שכוללת מסכת N-95, ובסיום הפעילות במתחם המבודד אתה נכנס לחדרון, מסיר מעליך את הכל וחוזר להיות מה שאתה. בניגוד למה שמדווחת התקשורת, אין אצלנו מחסור בציוד מיגון, אומרת רוית, יחד עם זאת, מקפידים להשתמש בו בתבונה, כי לך תדע מה הולך לקרות.

אחות במחלקת קורונה - סוף

יש לך עצות מועילות לציבור המודאג?
יש חשיבות רבה להיענות הציבור להנחיות משרד הבריאות, גם אם לעיתים נשמעות דרקוניות. מסכימה לחלוטין עם האמירה **"אנחנו (הצוות הרפואי) נהיה בעבודה, אתם תהיו בבית"**. ברמה היותר הוליסטית- המשבר הזה בא ללמד אותנו לא להסתכל רק על דלת אמותינו, אלא להיות קשובים וערניים גם לצרכיו של האחר.

אבנרון

מכשיר-הנשמה

לאור המחסור במכשירי הנשמה אנו מודיעים כי בבית-החולים "מעין-חרוד" יש מכשיר הנשמה אשר תאורו להלן:

ארון עץ "מהגוני", מופעל בידי אדם חזק (רצוי כמה אנשים שיתחלפו כל כמה דקות). המכשיר יוצר ב-30-1920, ושימש את נפגעי המגפות (חולירע + קדחת) באמצע שנות העשרים.

למכשיר שני תאי הפעלה, אחד לתינוקות ואחד למבוגרים.
מאחר והמוזיאון סגור עקב מגפת הקורונה, לא ניתן לקבל כעת מטופלים.

בברכה - צוות ה"אמבולטוריה"
מוזיאון הטרקטורים עין-ורד.

הנהלת בית החולים, בראשות המנהלת החדשה ד"ר מזרחי, אומרת רות, קשובה למתרחש בין כתלי המחלקה המבודדת, ונותנים מקום מכיל לאורור רגשות ואוזן קשבת. נפתחו גנים עבור אמהות עובדות ויש היענות וראיה של הצרכים מעבר לעבודה השוטפת.

מה יהיה?

ההערכות של האופטימיסטים מדברות על תחילת קיץ 2020 כמועד משוער לתחילת סופו של המשבר, למרות שיש מקומות על פני הגלובוס שם התגלו הידבקות גם בתקופת הקיץ. ההערכות הפחות אופטימיות מדברות על ספטמבר, ויש אף פסימיות יותר. החשש הגדול אומרת רות הוא מפני נגיף שהופך צורה ומשתנה כל הזמן, שאין כרגע חיסון כנגדו. זה מזכיר לה מעט את 'שפעת החזירים' שעוררה היסטריה לא פחותה, אלא שברגע הנכון נמצא חיסון נגדה ונמצאת תחת שליטה. במקרה שלפנינו, עדיין רב הנסתר על הגלוי, אומרת רות, ועוד לא הגענו ל'פיק' כלומר לנקודה שממנה אפשר לחשב מסלול מחדש.

כמות הנדבקים בוירוס עולה באופן עקבי, והתרחישים הקיצוניים מפחידים

אני לא מסתכלת על כמות הנדבקים, אומרת רות, משום שככל שנעשה יותר בדיקות נגלה יותר מקרים חדשים. מה שצריך לשים לב הוא לחולים מונשמים ששיעורם עולה מיום ליום, בעיקר בקרב אוכלוסיות מבוגרות עם מחלות רקע, עליהן אנו מצוים לשמור מכל משמר. במובן זה, יכולה ישראל לשמש 'אור לגויים'.

למדת על עצמך משהו שלא ידעת?

כאחות, עולים בי מדי פעם תרחישי אימה כמו רעידות אדמה, ואני חושבת עם עצמי האם במצב כזה הייתי עולה על אוטו באמצע הלילה ומגיעה לבית החולים. סיפור הקורונה יצר אצלי הבנה אחרת, וכמי שאחראית למניעת זיהומים, אני חשה הזדהות מלאה עם עבודת המחלקה, גם בשעות ובימים שאיני מצויה שם פיזית.

כן המפקדת!

נשלחתי למפקדת פיקוד העורף ברמלה, שיושבת 'במחנה רחבעם' (על שמו של האלוף רחבעם זאבי ז"ל), שם שובצתי כאחראית להכנה המנטלית של חיילים ומפקדים שמאיישים את מוקד החרום הלאומי.

"מטבעי אני חדורת מוטיבציה ורצון לעשייה, וזה נותן משמעות לתפקיד. יש אפילו רסיסים של ציונות", אומרת מי שבאזרחות משמשת יועצת חינוכית בבית ספר 'דרור' בקיבוץ מסילות, עבור ילדים על הרצף האוטיסטי. כל אחד מביא עמו לתפקיד משהו מנסיונו האישי, היא אומרת, ובעקבות התערבות שלי, יצאה החרגה של פיקוד העורף לגבי אוכלוסיות מסוג זה.

המוקד מאויש 24/7 ונותן מענה לאזרחים מודאגים בשאלות כמו למשל: "האם אוכל לקפוץ לסייע לבת שלי שהיא לבד בבית עם תינוקת", "האם אני יכול לעבור לבידוד בדירה אחרת מזו שאני שוהה בה עכשיו". או אזרח בן 80 שמתקשר בחרדה נוראית ומספר שנגמרו לו התרופות ולא עונים לו במוקד... לרוב השאלות יש תשובה בהירה וברורה, על פי קטגוריות שמופיעות על מסך המחשב, אומרת לימור, אבל ישנם גם 'שטחים אפורים' שמחייבים בדיקה נוספת. מבין המתקשרים יש כאלה שאין להם באמת בעיה, אלא רוצים שישמעו אותם. גם בשבילם אנחנו שם.

מי שנותן את המענה לאזרחים המודאגים, הם על פי רוב חיילים סדירים מיחידות מובחרות של חיל המודיעין. חברה מאד למדנים ואינטליגנטים עם המון רגישות, אמפטיה והבנה לתפקיד. מובן שתוך כדי תנועה ישנן החרגות שמשתנות מפעם לפעם, מה מותר, מה אסור, ואנחנו מתעדכנים באופן שוטף.

דיבורה הקיצבי של לימור (אנחנו משוחחים בטלפון...) מעיד על הדרייב המטורף שהיא נתונה בו. "הבדלי הדרגות כאן לא משחקים

"הילדים צוחקים עלי שאני מורעלת", אומרת סרן (מיל) לימור לוי (נוף אשדות) ממקום מושבה במטה פיקוד העורף ברמלה, שם היא עושה שרות מילואים מיוחד תחת צו 8. היא שימשה למספר ימים דוברת של אשדות איחוד, בטרם השיג אותה צו החירום, ורגע לפני שנעלמה מהמפה, העבירה את השופר לניב ליש, שממלא את התפקיד באדיקות.

עבור לימור, שבשרותה הסדיר היתה קצינה ומדריכה ראשית בבסיס הגדני"ע בשדה בוקר, השרות בפיקוד העורף היא שליחות שאין עליה עוררין ובמסגרת הכשרתה (בוגרת קורס התנהגות אוכלוסיה של פיקוד העורף) גויסה לשרות מילואים שאין לו לפי שעה תאריך תפוגה. בחרום היא מוצבת ב'נפת נפתלי' (בטבריה) שחולשת על 17 רשויות ביניהן עמק הירדן, כאשר לכל רשות מוצמדת יחידת קישור (יקל"ר) צבאית שבעת חרום מאוישת ע"י אנשי פיקוד העורף שנותנים מענה לצרכים. למותר לציין שמשבר הקורונה הוא המבחן הראשון של מערכת זו שבוודאי יופקו ממנו לקחים חשובים להמשך.

אלא שכל תוכנית היא בסיס לשינויים. בתאריך שבו גוייסתי (יום חמישי 12 למרץ), אומרת לימור, הנפות עוד לא נפתחו, ולכן

כּן המפקדת – סוף

למדת על עצמך משהו שלא ידעת?
תמיד ידעתי שאני מסוגלת לעשות דברים במקביל, אבל חששתי מיאון- פיירי ברמה הריגשית. פחדתי שהאתגר שבין הזירות של הבית לצבא יהיה מורכב, אבל חושבת שאני מצליחה לתפקד יפה בלי לפגוע באף זירה ולהיות בריכוז ובאיזון הנכון בין שני הרבדים המאד משמעותיים.

אבנרון

פרטים

כינוי	הגנה אזרחית
מדינה	 ישראל
שיוך	 צבא הגנה לישראל
סוג	פיקוד מרחבי
בסיס האם	רמלה

אירועים ותאריכים

הקמת היחידה	1992
נוצרה מתוך	הג"א - הגנה אזרחית (1948-1992)
מקום היחידה	אלוף זאב ליבנה

תפקיד", היא אומרת "משום שבסיטואציה הנוכחית אתה פחות מפקד ויותר מיטיב. צריך לזכור שאנחנו פועלים על בסיס הנחיות מוצקות ואין ויכוח על תפיסת עולם".

ימחנה רחבעם', ששימש בעבר כמפקדת פיקוד מרכז, כולל אוסף ארכיטקטוני מעניין של מבנים מהתקופה העות'מנית והבריטית לצד אוהלים רחבי ידיים המשמשים מוקדים של מד"א, של פיקוד העורף וכן נציגויות של משרדי ממשלה שונים ומשטרת ישראל. כל אלה אמורים לתת מענים לכל סוגיה שעל הפרק ובעיקר לאותם ישטחים אפורים כמו: ילד עם אוטיזם, האם יש החרגה לגביו, או סוכן של 'טמבור' המבקש לדעת אם יכול לעשות משלוחים לבית הלקוח. את ראש הממשלה אמנם לא יצא לה לפגוש במהלך השבועיים שהיא במטה פיקוד העורף, אבל את שר הבטחון נפתלי בנט פגשה מספר פעמיים ואף שוחחה עימו.

לימור לוי (46) נשואה ליריב (שנשוא בגבורה בכל מטלות הבית בהעדרה...) ואם לארבעה: יובל בת 19, משק"ית נפגעים בחיל האוויר, שהונחתה על ידי מפקד הבסיס להשאר בבית, כחלק משמירה קפדנית של החייל ומאופי תפקידה, ושומרת על אחותה הקטנה, אייל בת ה-16, רם בן ה-14 ואבישג בת החמש וחצי, שהיא הגיבורה האמיתית של הרגע. בתום משמרת הבוקר, מגיעה גברת לוי לאשדות לכמה שעות, כדי בבוקר שלמחרת לחזור לבסיס עם כל האדרנלין.

מה באשר לעתיד?

הנבואה ניתנה לשוטים, אומרת לימור שהחיוך לא מש ממנה לשניה. אני רוצה להאמין שאנחנו במשבר זמני שיסתיים ויחלוף, רוצה לחשוב שנצא ממנו מלוטשים ברמה האישית. עד מתי? כמה שיידרש. זה ממלא אותי. מאד משמעותי עבורי. אני לא עושה שום דבר בחיים בלי תשוקה, וכאן יש את זה ברמות מטורפות.

יחד מלכד

מתכוון לבגרויות באמצעות תוכנת מחשב ולבן הצעיר יש משימות לימודיות מקוונות. חשוב לומר, אומרת מזרחי, שבתקופה זו, שכרגע לא רואים את סופה, אנחנו כמשפחה, נהנים מיחד מפנק, שכולל שלוש ארוחות ביום (לעתים גם ארוחת לילה) ומפרויקטים משותפים שבדרך כלל לא מגיעים אליהם, כמו תיקון תחתיות של מגרות מתפרקות או ניקוי יסודי של ארונות שבגלל הגובה קשה להגיע אליהם. והכי חשוב - הקשרים בין בני המשפחה הולכים ומתהדקים, והכל נעשה ברוגע. מבחינתי, זה כמו לקחת פאזל מהחיים.

'אני רוצה לשבח', מוסיפה אסנת בחינך מאוזן עד אוזן, 'את הפרויקטים הקטנים והיפים של התקופה האחרונה, כמו חלוקת חלות ושוקולד, תשבצים בתאי הדואר ועוד מחוות קטנות. שנותנות הרגשה של יחד, ושחושבים עליך. אשדות מתלכדת, יש פתיחת יותר גדולה והתקרבות. נכון, יש עוד פערים לסגור, ולא הכל מושלם, אבל היום הם פחות מורגשים כי המנגנון עובד טוב. אני מאד אוהבת את המקום.'

אבנרון

אני ל טוב!
אבנרון וייס
אהודת הנכד!

משפחת מזרחי (נוף אשדות) מבעליה של 'מאפיית המילניום' בטבריה, מצליחה לנהל שיגרה שפזיה פחות או יותר, גם בימי קורונה סגריריים אלה, ממילא פסח בפתח, והמאפיות אמורות להסגר בשבוע הבא, אלא שבניגוד לשנים קודמות, המשבר שהחל לפני למעלה מחודש, הביא להאטת פעילות המאפיה, ועדיין, אם להשוות למגזרים אחרים, מצבם של בתי המאפה לא רע בכלל. **אסנת מזרחי**, שמנהלת גן חובה בבית שאן ממשיכה בפעילות למרות המשבר. היא קמה בשבע וחצי בבוקר כדי להכין מפגש מקוון עבור 22 ילדי הגן, שמתחיל בסביבות עשר בבוקר ועד שאחרון הילדים מתעורר. אני שולחת שיר או סרטון, מכינה חידות ומשימות קטנות, מתכתבת עם ההורים, לשמוע מהם מה עובר על כל ילדה וילד, לאחר מכן התעמלות בוקר קצרה, בהמשכה חידה שקשורה לפסח ולחודש האביב. מדברים על ההשתנות של הטבע, על פרחים שצובעים את השדות. מנסים לשמור על קשר לעולם. לעתים אני נותנת לילד או ילדה להוביל את מפגש הבוקר וזה עובד נהדר. עבור ילדי הגן, וגם עבור הוריהם, אומרת אסנת, מה שקורה בימים אלה, הוא מצב מוזר שלא הכרנו. בהתחלה סברנו שהוא זמני, ואט אט חודרת ההכרה שמדובר בארוע לטווח ארוך יחסית, שמביא ליצירת מוד פעילות קבוע, ולמרות המגבלות, אנחנו משתדלים לשמור על מסגרת יציבה ככל שניתן.

אסנת מזרחי, שהיא ילידת מנחמיה, מעידה שמזה כשלושה שבועות לא יצאה מביתה באשדות, ולמעט ביקור חטוף במרפאה, לא עברה את שער הקיבוץ, כדי לראות כבישים כמעט ריקים. אפשר שבגלל הסגר שנכפה עלינו, אומרת אסנת, התהדקו הקשרים שלי/שלנו עם הקיבוץ, והיום אני עושה את מרבית הקניות שלי (כמו רבים אחרים בנוף אשדות) בכל בו המקומי, שלשמחתי ניתן למצוא בו הכל מכל ובמחירים סבירים. הבת סער, שעבדה עד לא מכבר בינהראי הוצאה לחל"ת עקב הנסיבות, הבן השמיניסט

ימי בנימינה / קורונה

אני מרגיש נח בימי הקורונה שמכניסים אותנו לפרופורציה, שמדגישים לנו שהכי חשוב זה הבריאות והשמחה שפתאום אפשר לוותר על סדר יום עמוס, אפשר להרפות, לזרום לאט ללא מטרה מאד ברורה. אפשר לדבר אחד עם השני. פתאום אנשים עומדים בסבלנות בתור ועוד משאירים מרווח נשימה סביב כל אחד. אנחנו יושבים בבתים היפים שהקמנו לעצמנו ושלא היה לנו זמן ליהנות מהם, צעירים דואגים למבוגרים, ערבות הדדית זה לא פרזה.

אני מאד מקווה שיעברו ימי הקורונה במהרה ונחזור אל השגרה ויחד עם זה אני מקווה שתישאר אווירת העזרה ההדדית, שניקח מהימים האלה, קצת רוגע, נוריד את הרגל מהגז, ננשום עמוק, נהנה ממה שיש ונגיד עליו תודה. כל זה כדי שלא נצטרך להתגעגע אל הימים היפים אלא פשוט נחיה אותם.

יונתן אלתר

מזל טוב!
 אחיה וראובן כהן
 אהודת הנכדה
 בת אורן ואיליזבט
 מזל טוב אמשחה!

בשיר "ימיי בנימינה" כותב אהוד מנור
 ...

ועכשיו אם יום או לילה, אם רע לי ואם טוב
 אין לי רגע זמן לשבת ולחשוב.
 לפעמים אני כמעט מדעתי יוצא
 כל ימי אני הולך לשם ולא מוצא

אני רוצה לחזור
 אל הימים הכי יפים שלי
 הימים היחפים של בנימינה-
 כן, אני זוכר, הכל זרם לאט,
 השמש לא מיהר
 אנשים אמרו שלום,
 חבר היה חבר."

ההבדל בין "עכשיו" שהיה פה עד לפני
 כחודש, ל"הימים הכי יפים" מוכר לכל אחד
 מאיתנו.

והנה, בעל כורחנו, חזרנו אל הימים היפים:
 הכל זורם לאט, השמש לא ממחר, אנשים
 אומרים שלום, חבר הוא גם חבר – איזה יופי.

כואב לי מצב החולים, עצוב לי ומדאיג אותי
 מאד המצב הכלכלי אליו נקלעו חברי, חברינו,
 ועוד כמיליון אזרחים במדינת ישראל ומי
 יודע עד מתי. ויחד עם זה אני מרגיש נח בימים
 השקטים האלה, ימים בהם מתברר, מה
 הלחיץ אותי בימים של לפני ולא ידעתי איך
 להגדיר אותו.

עכשיו מתברר לי שאכן, רובה של הכלכלה
 המערבית, כיום, היא כלכלת מותרות, כלכלה
 המבוססת על מוצרים ושירותים שאפשר
 בלעדיהם ואנחנו רדפנו אחריהם בהתלהבות:
 אטרקציות בחו"ל, בתי מלון בארץ, מסעדות
 גורמה, בתי קפה, קניונים שם התלבשנו
 במותגים יוקרתיים של בגדים ונעליים, אתרי
 האינטרנט שמוכרים לנו דברים שלא ממש
 צריך, חנויות טלפונים שם מצאנו את הטלפון
 הכי מעודכן, סוכנויות מכוניות שקונים כדי
 להרשים.

פתאום מתבהר לנו שהכח, היופי והכסף לא
 יכולים לעזור לנו לנשום

ארכיון אשדות יעקב איחוד

ה) ג'ונגל

השטח מול הכפר בקורה, שהיו בו בריכות דגים

ג'ופה

יוסי בן פורת

ג'ורג'

מוטקה דר

ג'ורה

בור ספיגה לביוב, אבל גם פה גדול

ה) גטו

בית ילדים שהיה מחוץ למתחם של חברת הילדים

גיוס, גיוסים

של חברים לאחר שעות העבודה בעיקר למסיק, לבציר, לאשכוליות, לאבטיחים, לחצילים, להעמסת חבילות

גלידה בכד אלומיניום

גלידה ביתית שהיו מקפיאים במכון הקרח

גלילה

סוסת עבודה באורווה

גמבש

פרה מצטיינת ברפת. במשך שנים היתה שיאנית תנובת חלב בקנה מידה עולמי

גן בית

עבדו בו בזמנים שונים יעקב גלעד, אורי קרפ

גן ירק

עבדו בו חיים מנקי, מיכאל לוי, נחמה זיידלר

גנוי (גן נוי)

עבדו בו מיכאל בן ארצי, כרמלה גכמן, אפרים דרור, לייזר קרפ

אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם האות ג'. בתמונה לעיל רואים את גרעין "פסגות" במפגש היובל ב-6 לאוקטובר, 2018. התמונה צולמה במתחם "נהרא".

תודה לאלתר ולחברים שליקטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום וחג שמח,
שאוּל ינאי

מילון אשדות – האות ג'

גביע החתונה

גביע שניתן לזוג הצעיר במסיבת החתונה, שנים רבות הועבר הגביע בין זוגות שנישאו בחתונה באשדות

גבעת הכלניות

בחורפי שנות החמישים פרחו סביב אשדות מרבדי כלניות בשלל צבעים וכמעט כל גבעה התהדרה בתואר הנ"ל

ג'בקה

צבת רב שימושית

גון

יהודה לבקוביץ'

ארכיון - המשך...

<p>גרעין "כנרות" (הנוער העובד) 1969, מדריכים - מוטקיה דר, ראובן הימן</p> <p>גרעין עשת (הנוער העובד) 1970, מדריכים - מוטקה דר, ראובן הימן</p> <p>גרעין "זוגלובק" (צופים) 1970, בני ת"א וח'פה. השם ניתן ע"י בני ח'פה בתקוה לקבלת תמיכה מהמפעל ... מה שלא קרה. שתי בנות הגרעין התחתנו עם בני משקת רותי עם אמנון גלעד ואירית עם יאיר רימון. מדריך - חנוך אשד</p> <p>גרעין אחוד הבונים (אנגליה) 1971, השלימו את מבוא חמה. מדריכה - תרצה שניפר, מטפלת- פולה מלמוד</p> <p>גרעין "אשד" (צופים) 1972, מדריכים, שאול שימרון ואמנון גלעד. מטפלת עדנה קורן.</p> <p>גרעין "נהריים" (צופים) 1974-1975, מדריך שלמה פונדק</p> <p>גרעין "אבירן" (צופים) 1975-1976, מדריך- דורון רוזנבלום</p> <p>גרעין "הכי מתוק" (צופים) 1976-1977, מדריך מוטי כהן, מטפלת - בתיה מגיני</p> <p>גרעין "לחולית" (צופים) 1976-1977, הגרעין היה באשדות בשל"ת מוקדם. היה מיועד בתחילה לאשדות, אך השלים יותר מאוחר את קיבוץ חולית</p> <p>גרעין "עלי ניר" (צופים) 1977-1978, מדריכים - יואב שרון, יעקב צפרי</p> <p>גרעין "דווקא" (צופים) 1978-1979, מדריכים - יצחק אמיתי (בושניק), דורון רוזנבלום</p>	<p>גרבי סטרץ' בגיל גיל המצוות, בד"כ בפסח. קיבלו הבנים גרבי סטרץ' כמתנה חג. היה זה סוג של גרביים מבד דק וחזק הנמתחים (כשמם באנגלית) על כף הרגל ועולים מעל הקרסול, הגרביים היו בדוגמאות סימטריות של ריבועים, מעוינים ומשולשים. הם באו בצבעים כהים של שחור וכחול והחליפו את "גרבי העבודה" (לערבי שבת וחגים) המסורתיים שהיו עשויים מבד גס והיו מתכווצים בכביסה.</p> <p>ג'רה כד חרס מזיע לקירור המים, בטרם היות המקררים</p> <p>גרייִדר כלי נגרר ליישור חלקות לפני הזריעה</p> <p>גרעין קבוצת צעירים, בד"כ חברי תנועת נוער חלוצית שהקימו קיבוץ חדש או הצטרפו לקיבוצים קיימים</p> <p>גרעין בבלי ב' באשדות בשנים 1950-1952 בין המדריכים אבא רימלנד</p> <p>גרעין מצרי באשדות בשנים 1952-1954 מדריך - אבא רימלנד, מטפלות- שולמית יעקובסון, צפורה בן יהודה</p> <p>גרעין תורכי מדריך- אבא רימלנד, מטפלות - שולמית יעקובסון, צפורה בן יהודה</p> <p>גרעין "פסגות" (נוער עובד ולומד) באשדות ב 1968, מדריך - טופליה (אברהם גל), מטפלת - פולה מלמוד</p>
---	---

ארכיון - המשך...

נר נשמה – חודש אפריל

פונדק	מנחם	29.4.1964	ח אייר תשכ"ד
קורן	גרשון	4.4.1970	כ"ז אדר ב' תשל"ל
אקראי	אברהם	28.4.1970	כ"ב בניסן תשל"ל
וולודרסקי	שושנה	8.4.1976	ח' ניסן תשל"ו
כץ	נפתלי	11.4.1980	כ"ה ניסן תשמ"מ
וולשובר	רחל	28.4.1985	ז' אייר תשמ"ה
קורן	פסיה	28.4.1986	י"ט ניסן תשמ"ו
גפני	דב	15.4.1987	ט"ז ניסן תשמ"ז
פלג	זלמן	27.4.1988	י' אייר תשמ"ח
ברומיל	בנימין	6.4.1990	י"א ניסן תש"ן
בורשטיין	בלומה	27.4.1990	ב' אייר תש"ן
גלי	מרדכי	8.4.1991	כ"ד ניסן תשנ"א
חזן	בלומה	21.4.1991	ז' אייר תשנ"א
דורר	טובה	11.4.1992	ח' ניסן תשנ"ב
צפריר	בלה	28.4.1993	ז' אייר תשנ"ג
אורן	פנחס	7.4.1994	כ"ו ניסן תשנ"ד
איתח	ניצה	22.4.1994	י"א אייר תשנ"ד
קפלן	יצחק	11.4.1995	י"א ניסן תשנ"ה
ורדי	אסתר	11.4.1996	כ"ב ניסן תשנ"ו
ליבוויץ	יהודה	14.4.1996	כ"ו ניסן תשנ"ו
דיין	מיכאל	2.4.1997	כ"ד אדר ב' תשנ"ז
שפירא	אורי	8.4.2000	ג' ניסן תש"ס
פלג	אוריאל	14.4.2005	ה' ניסן תשס"ה
פונדק	צילה	17.4.2009	כ"ג ניסן תשס"ט
פלדמן	זוסיה	25.4.2009	א' אייר תשס"ט
וייסבליט	ציפורה	9.4.2016	א' ניסן תשע"ו
שטיינברג	דייוויד	23.4.2016	ט"ו ניסן תשע"ו

גרעין "שחר" (צופים)
1980, מדריך - יוסי בן פורת

גרעין "נווד" (נוער לנוער)
1981

גרעין "נחשול" (נוער לנוער)
1982-1985, מדריכים - אורי שלו, מוישי מנטל, רפי בן-נאים, מוטי כהן, אורי חלק, מטפלת - אהובה ענבי

גרעין "אפשר"
מדריכים - בושניק, יעקב צפריר

גרעין "יחוד"
1986, מדריכים - יוסי בן פורת, אביר הדר, עמית שיין, רפי בן נאים

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

משהו נשאר איתו (סיפור)

כתב יונתן אלטר בקורס כתיבה יצירתית בהדרכת שרה שילה

המשימה: פגישה ראשונה עם מישהו משמעותי לחיים

הגיע שכן, הכניס את המפתח לדלת שלו ואז, כנראה, הבחין במצוקתי, לקח ממני את השקית של הסופר, פינה את ידי להוציא המפתח והחל לאסוף את הניירות מהרצפה. שלום, אני רחבעם, את השכנה החדשה? איך קוראים לך?, את רטובה לגמרי, אפשר להזמין אותך לכוס תה?

כהרגלי, העיניים מעבירות מייד תמונה למחשב שבראשי שבדק התאמה ומוסר לי תוצאות: נמוך ממה שאת שואפת, כרס קטנה, לא החתיך שאת רוצה, מקריח – לא הבלורית שחלמת להעביר בה את הצבעותייך, כיפה, ממש לא זה. סיכום שלי, לא מה שאני מחפשת, אחד כזה שלא איכפת לי לאבד ויחד עם זה, חשוב וכדאי לקשור קשרים עם השכנים, מי יודע מתי אצטרך עזרה, להחליף בלון גז, לתלות תמונה, כוס סוכר, חלב, ניר טואלט. תודה, תודה, אני מתארגנת ובאה. נכנסת הביתה, מורידה את הסוודר הרטוב, את הנעליים, והגרביים הרטובות, מכניסה את הרגליים לנעלי הבית הרכות שלי, מנגבת את השיער ומסרקת אותו, מכניסה למקרר את החלב והקוטג', עגבניות ומלפפונים, את האבוקדו שמה על השולחן שיבשיל, השמן בארון, נכנסת לאמבטיה, מותחת את החולצה, פותחת כפתור להבליט את הנשיות שלי, מתקנת מייק-אפ, בעיקר על הקימטוטים בזויות העיניים, מושחת שפתיים, שפריץ של ה"קרולינה הררה" המפתה. מוכנה.

מצלצלת, הוא פותח את הדלת, כבר בנעלי בית, המזגן עובד והבית חם, כמה נעים. הבית איקאה, הכל חדש וצנוע, מסודר כמו למסדר המפקד, הקירות לבנים, נקיים (הלוואי על הבית שלי), על קיר אחד תמונות של נוף פראי, נראה לי אפריקה אבל אולי זה דרום אמריקה, על הקיר השני תמונות של נוף קרחוני, פיורדים, סקנדינביה משהו. הוא מבחין שאני מסתכלת בתמונות. תמונות שלי, אוהב לטייל בעולם ולצלם. הספרים

במדף מסודרים לפי גובה והקלטות בערמה ישרה, כאילו נעשתה עם פלס, לא נראה לי בית של גבר. יש אפילו פרחים באגרטל, אולי

סוף בעמוד הבא

בת 32, מטר שבעים, 68 ק"ג, די רזה, חזה בינוני (c), שיער חום, קצר (לא ממש) מתולתל, גרה בתל אביב. הרחובות סואנים, החנויות שוקקות, ברים, מועדונים, מסעדות, עיר ללא הפסקה, ואני, בהפסקה מתמשכת, בקיבוץ של 500 תושבים היו לי הרבה חברים וכאן חמש מאות אלף ואני לבד, לבד. לא מוצאת מישהו לחלוק איתו את החיים, את החוויות, את הקשיים, לחלוק איתו ארוחה, סרט, בית, מיטה. דווקא מחפשת וכמעט כל יום מוצאת מישהו, בדיוק כמו בשיר של חוה אלברשטיין:

"כל יום, כל יום בכל רחוב, כשהוא עובר קרוב קרוב, לרגע קט ואווילי, אני שלו והוא שלי ... אך חוץ שניה הוא נעלם כלא היה..." וכך, כל יום, כל יום, אני מאבדת בחור יפה ברחוב ונכנסת הביתה אל לבד עצוב וקר. ושוב, "צמוד אלי מבלי לזוז, הוא לצידי באוטובוס ואנוכי בחלומות, כבר מנקדת לי את שמו... כל יום, כל יום אני מאבדת, בחור יפה ברחוב, בחור יפה ברחוב"

כדי להגדיל את האפשרויות להכיר אנשים, אני כל שנה מחליפה דירה. לפני שבועיים, עברתי. בית תל אביבי ישן, דהוי ומתקלף, ברחוב כנרת 7, שלוש קומות, שלוש דירות בכל קומה. אני בקומה השנייה, דירה אמצעית, לא מכירה את השכנים, לבד טוטאלי. אבל כזה שאני אוהבת, מרגש משהו, כי זה לבד עם פוטנציאל. גשם, קר, אני עולה הביתה, סוודר רטוב, צעיף שעוטף את הצוואר, שקית מהסופר ביד אחת, מטריה ביד השנייה, הקלסר מהלימודים מתחת בית השחי, עוצרת לפני הדלת לחפש את המפתח, מנסה להניח את המטריה והיא נתפסת לי בצעיף שנמשך וחונק אותי, ביד מוגבלת (קלסר בבית השחי), מחפשת את המפתחות בתיקי העמוס, הטלפון בתיק מצלצל, אני מרימה את היד והקלסר משתחרר ונופל על הרצפה, הטבעות נפתחות, הניירות מתפזרים ונרטבים מהמים המטפטפים ממני. אני לא יודעת מה לעשות קודם, להניח את השקית מהסופר, לחפש את הטלפון, לאסוף את הניירות שהתפזרו או למצוא כבר את המפתח...

משהו נשאר איתו - הסוף

השמיכה וממולל את הפינה הרחוקה שלה, נראה לי שגם לו קר. הוא מרים את פינת השמיכה ושואל, אפשר? אני מנידה את הראש לחיוב. הוא נכנס מתחת לשמיכה, די קרוב אלי. חוה מתנגת לי בראש: "כל כך גבוה קצת תמים, הוא לצידי לעולמים, אבל גם הוא כמו כולם, פשוט עבר ונעלם, כל יום, כל יום אני מאבדת בחור יפה ברחוב..."

איך אשמור שזה לא יאבד לי?

חתונה בחיפה, כך רצו ההורים שלו, עברנו לקיבוץ, הוא הוריד את הכיפה, חבש אותה בגלל ההורים והחינוך הדתי אבל לא ממש מאמין. כמו בקיבוץ גרנו בדירה קטנה, ועם כל ילד שנולד, חמישה ברוך השם, עברנו לדירה גדולה יותר, כל השנים, הוא היה אחראי על עיצוב הבית, ועל הסדר והניקיון, הוא היה קפדן ומאד שמרן. אהבתי אותו ויחד עם זה, המשכתי לאבד כל יום בחור יפה, וזה כאב, הייתי מוכרחה גיוון, חידושים. אהבה טרייה... פעם בכמה שבועות נסעתי לחברות בעיר, והן סידרו לי חברים, היו כאלה שהיו לי קשרים איתם כמה חודשים והיו רומנים קצרים. כמה פעמים הוא חשף את הקשרים האלה במיילים לא זהירים, אמרתי לו סתם ידידים, לא משהו אמיתי, אבל זה אכל אותי, אהבתי אותו והבטחתי לו שלא יהיו יותר ולא עמדתי בזה, הוא לא רצה להיפרד אבל זה כרסם בו.

הילדים עזבו את הקן ולפני שנתיים עברנו לדירה שידענו שנזדקן בה ביחד, אני הפסקתי לנסוע העירה, אוהבת אותו, מעריכה אותו, לא רוצה לשקר יותר. כרגיל הוא עיצב את הדירה, מקסימה וגם מותאמת לימים קשים, איזה יופי ואז בא הסרטן והמוות הפתאומי והסתיימו 45 שנות נישואים, יש לי תחושה קשה שזה גם קצת בגלל ההתנהגות שלי ההיא שאכלה אותו וזה לא מרפה.

עכשיו אני שוב לבד. ושוב חוה אלברשטיין

יונתן

יש פה גם אישה? הוא לוקח ממני את המעיל ומראה לי היכן לשבת על הספה.

מביא קנקן זכוכית עם תה נענע מהביל, כוסות זכוכית עדינים, וכלי עם קוביות סוכר (קוביות סוכר?), גינונים אירופאים, לא הסחבק הישראלי. הוא מתיישב מולי, מדברים, הוא חיפאי, בן של יקים, בן 34, בצבא היה ב-200-8, זה כל מה שהוא יכול לספר על השירות הצבאי, לומד עיצוב פנים, אין לו טלוויזיה, קורא ספרים, לפעמים סרט. טוב לו עם הלבד, לא מחפש בת זוג. אני מקשיבה בשקיקה, העיניים שלי תקועות בו. הוא נבוך משהו ומבטו נע כל הזמן סביב החדר, כשהוא נתקל בעיני הוא מסיט במהירות את מבטו ונדמה לי שהוא מסמיק משהו. להפתעתי, אני שמה לב שככל שהוא מדבר הוא נהיה יפה יותר. מוזר, מה קורה פה? ראיתי פעם צילום של פרח שנפתח, הסבירו לי שמצלמים את זה לאט לאט ומקרינים מהר, גם כאן זה קורה מהר, אני חשה איך הוא הולך וממגנט אותי, רוצה להסיר ממנו את המבט לרגע ולא מצליחה.

הגשם מתחזק, נקישותיו על גגון הפלסטיק של המרפסת מתחזקות, אני אומרת לו שאני מתקשה לשמוע אותו ועוברת לשבת לידו, גם פעימות הלב שלי מתחזקות ואני שמחה על רעש הגשם שלא מאפשר לו לשמוע את ליבי, העיניים השחורות שלו בורקות, הוא מקסים אותי, איך הוא עושה את זה? עכשיו אני מדברת, מתקרבת אליו כדי שישמע הוא לא מתרחק, אני מדברת בשקט, כדי שיתקרב להקשיב, ילדות בקיבוץ, צבא, עבודה, עיר, לבד, נורא לבד, כולו מקשיב, כאילו זאת הרצאה בלימודי העצוב שלו. אם נחיה ביחד, האם יקשיב לי כך גם בעוד 20 שנה? מה הוא חושב עלי? האם יסכים לחזור איתי לקיבוץ שאני אוהבת? והדתיות הזאת? גיל שלושים ושתיים אין לי זמן לניסיונות ממושכים, הוא מתאים לי או לא?

קר לך? הוא מביא שמיכה פרוותית לבנה עליה רקומים לבבות מזהב למה הוא קנה כזאת? או אולי קיבל מתנה? הוא פורס עלי את

מילים הן גשר לזולת

אמא של משה דיין, דבורה, ראתה אותה משחקת עם הבן, ולא היתה יכולה להתאפק וצעקה, והזעקה הגיעה לרחל, ואחד החברים המקורבים אמר לה: 'כאן המקום לבריאים ולא לחולים'. רחל עזבה מיד לבית אביה העשיר מתל אביב. התבקשה לעזוב גם משם. גם לבית אחיה הגיעה, וגורשה גם משם. פחד להידבק. היא התחילה לנסוע לבית החולים בצפת, ולרעה הפזורים בכל הארץ. אפילו ידידה הקרוב, נח נפתולסקי, לא נתן לה מחסה. אך באותם נדודים התגלתה כמשוררת. למעגליה הקרובים היא מגלה את חוש ההומור החרוף שלה, את המרד נגד החיים. מחלונה המבודד בעליית הגג בבוגרשוב 5 שמעה רחל את קולו של א.ד. גורדון, שכבר נפטר, קורא לה: 'את אינך בודדה במרום, השירה לא תהיה לך בית מחסה ומחבוא, אלא מילים הבונות גשר לזולת'.

א.ר.

חדר האוכל / ענת בכר

חדר האוכל בראש הגבעה

חדר האוכל מכל השבילים

חדר האוכל הלב פועם

חדר האוכל היכל

חדר האוכל מבצר

חדר האוכל מקדש

חדר האוכל משפחה

החדר לא חדר

והאוכל לא אוכל

כמו כל מורי 'מכללת הגימלאים' של עמק הירדן, נאלץ מוקי צור להפרד לתקופת מה מתלמידיו, עקב משבר הקורונה, אבל פטור בלא כלום אי אפשר, ולכן לפני ימים אחדים מתבונן מוקי בביוגרפיה המרתקת של רחל המשוררת, ומוצא הקבלה מסוייגת למצב השורר היום. וכך כותב מוקי לתלמידיו:

הוירוס תובע לא ללחוץ ידים, לא להתחבק. ומה נעשה? נברך במועל יד? זה מפחיד, זה אפילו מבחיל. ננופף באגרופ? זה קצת תוקפני מדי, לא אישי. לא נברך בכלל? נקבל את הבדידות ואת המרחק בין בני אדם כגזרת שמים? לא!

ננופף את היד זה לזה בשמחת הפגישה, בידדות עמוקה, בשלום ובתקווה, וננצח את הבדידות. מילות שירה של רחל המשוררת "קטן הוא ודל הוא חדר" נכתבו בעת ששהתה בבדידות יחסית בחדרה הקטן ברחוב בוגרשוב 5 בתל אביב. היא היתה חולה בשחפת פתוחה. מחלה מדבקת ומפחידה. היא אמנם חיתה בבדידות יחסית, אך לא היתה אילמת, ולא נכנעת. בחדרה היא כתבה שירים שהיו להימנון ולקינה, לווידי ותוכחה, שירים שהפכו אותה למשוררת אהובה על ציבור גדול. 'נורא להיות מדבקי, כך הרגישה בדגניה, שם זוהתה מחלתה. היא סרבה לאכול בצלחת מיוחדת, להתנגב במגבת מיוחדת. אי אפשר. 'פה יש שמש, פה יש יחד', כתבה לחבריה, 'איך אפשר לנהוג כך בחברה שיתופית?'

צומת צמח לא בידינו

אישור, באישון לילה, ולאור יום, נכבשה הצומת על ידי המתנגדים לנו. בינתיים התקבצו בבית גבריאל סבים הורים וילדים, אך חגיגת הזמר טרם החלה. לפיכך אמרתי למור כלתי, כי אגש לצומת צמח לטפל בכרזות, ואחזור עד שיגיע תורנו לשיר. היא ניסתה לעצור בעדי, אך נראה שאצלי כבר נפל הפור. חזרתי לאוטו והוצאתי את הלדרמן (האולר הכל-יכול) מתוך תא המסמכים, ששכב שם ללא שימוש מאז שנקנה, ולפתע הייתה לו עדנה. להב הסכין של הלדרמן חתך במרץ את האזיקונים של הכרזות והן נפלו קרסו ארצה בזו אחר זו.

בשלב מסוים ניגש אלי צעיר חבוש כיפה ושאל אותי מדוע אני מסיר את הכרזות. הסברתי לו בלהט צדקני כי הכרזות נתלו ללא אישור בניגוד לתקנות של המועצה. האיש לא השתכנע, שלף נייד וצילם אותי, דבר שרק דרבן אותי להמשיך בסילוק המפגע. הספקתי לשוב לבית גבריאל עוד בטרם הגיע תורנו לעלות ולשיר "בוא יבוא הבקר זך וחכלילי..." יחד עם נכדי עופרי. לאחר שמפגש הזמר הסתיים שבנו דרך הצומת, הכרזות עדיין רבצו מובסות על הכביש ונראה היה כי הוסרה הכלימה.

זמן מה לאחר שהגעתי הביתה התקשר אלי אורי אפרת, קצין הביטחון של המועצה, וסיפר לי כי הוגשה נגדי תלונה במשטרה על הסרת הכרזות. הוא היה תומך, וצייד אותי בטיעונים נוספים שהצדיקו את הדרך שבה נקטתי. בעודי הולך ונרגע, עלה מפלס הדאגה אצל אשתי. כדי להפיג את עומס יום הבחירות יצאנו אחה"צ לצפות בסרט בבית גבריאל, והנה כל הכרזות בצומת חזרו ועלו, הצומת חזרה לשליטתם המלאה של מפלגות הימין. במהלך הסרט זמזם הטלפון בכיסי מספר פעמים. לאחר סיום הסרט התברר כי היה זה קצין במשטרת טבריה שבקש ממני באדיבות להגיע לחקירה בעניין הסרת השלטים. הוא איפשר לי לבחור את מועד החקירה. העדפתי לדחותה למחר, אך

סוף בעמוד הבא

בימי קורונה אלה, ייתכן שהדברים ישמעו כשייכים לעידן פרה-היסטורי שרק ישישים ואנשי מקצוע עשויים לגלות בהם עניין. אך הדבר אירע רק לפני מספר שבועות והיווה זרקור למידת התמימות שנותרה בי, חרף גילי המופלג במקצת, לאחריו נדמיתי בעיניי ל-אונודה - חייל יפני שנתר במעבה הגיונגלים בפיליפינים 29 שנים לאחר שהסתיימה מלחמת העולם השנייה.

המעשה התרחש ביום הבחירות. נסענו למפגש שירה עם שרה'לה שרון. כאשר הגענו לצומת צמח היא הייתה מכוסה כולה כרזות לבנות של הליכוד. עשרות כרזות בצבע לבן של מפלגות הימין ובנוסף, מספר לא מבוטל של כרזות שחורות של איתמר בן גביר, ואף לא כרזה אחת של מפלגת העבודה. צומת צמח השוכנת בלב ההתיישבות העובדת ידעה קרבות עקובים מדם והפגנות סוערות, והנה מאות תושבי העמק חולפים ברכביהם על פני הצומת רואים את המראה ואין פוצה פה ומצפצף.

האומנם פג תקפם של הערכים עליהם נלחמנו בלהט לאורך שנים? הכעס שהחל לבעבע בי לא הותיר מקום לספק צריך לעשות משהו. זכרתי כי כדי לתלות כרזה בצומת צמח צריך לבקש רשות מהמועצה. כך בקשתי גם אני, כאשר רציתי לתלות כרזה על אירוע אסטרונומי. והנה, ללא

צומת צמח לא בידינו - סוף

מוזר שֶהתחיל האָביב
פְתָאום כָּל מִינֵי פְרָחִים קִטְנִים
צָצִים לָהֶם בֵּין גְּבֻעוֹלֵי הָעֶשֶׂב
מוֹפְיעִים בֵּין צְמָרוֹת הָעֵצִים

מוזר שֶהתחיל האָביב
מְסָבִיב כָּל מִינֵי פְרָפְרִים
בוֹחֲרִים לְצֵאת דְּוָקָא עֶכְשָׁו
לְבָלוֹת אֶת חַיֵּיהֶם הַקְּצָרִים

וְהָאֹר מְשִׁתְּנָה
מְאָפֵר וְכֹהֵה
לְבָהִיר וְטֶפֶה יוֹתֵר חֵם
אֶבֶל כְּלוּם לֹא מְרַגֵּישׁ כְּמוֹ אָבִיב
זֶה מְרַגֵּישׁ כְּמוֹ סוּף הָעוֹלָם

מוזר שֶהתחיל האָביב
הָרוּחַ נֶעֱה כְּמוֹ לְחִישָׁה
מְפַזְזֵת רִיחוֹת נְעִימִים
מְלוּיִם בְּתִקְוָה תְּדוּשָׁה

הַלִּילוֹת נַעֲשִׂים יוֹתֵר קְצָרִים
וְהַבְּקָר נִפְתַּח בְּשִׁירָה
שֶׁל אֶלְפֵי צְפָרִים נוֹדְדוֹת
שֶׁעוֹשׂוֹת אֶת דְּרָכָן תְּזַרֶּה

וְעֵדֵינוּ קִצָּת קָר
אֶךְ נִדְמָה שֶׁאֶפְשָׁר
כְּבֵר לְקוּם וְלִלְכֵת לָיִם
אֶבֶל כְּלוּם לֹא מְרַגֵּישׁ כְּמוֹ אָבִיב
זֶה מְרַגֵּישׁ כְּמוֹ סוּף הָעוֹלָם

ברק פלדמן

בהתייעצות משפחתית הוחלט שאממש את
ההזמנה עוד הערב.

בניין משטרת טבריה כמו בניין משטרת
צמח, נבנה ע"י השלטון הבריטי לפני למעלה
משבעים שנה. מבנה גדול, רב מבוכים
המשרה כובד על הבאים בשעריו. בטוח
בצדקת הדרך ומתעלם מדאגת בני המשפחה
פסעתי לחדר החקירות. קיבל את פני חוקר
חביב, שהאזין לי בתשומת לב וכתב את
דברי במחשב. ככל שהמשכתי את סיפורי כך
נראה שהחוקר הולך ומזדהה עם צעדי.
דווקא כאן, במקום שנראה מאיים, נמצאה
אוזן קשבת והזדהות. לאחר שסיימתי את
סיפורי אמר החוקר כי היה נוהג בדרך דומה
לדרך שבה נהגתי. אמנם איש מבין הנהגים
לא עצר לעודד אותי בזמן ששחררתי את
הכרזות מאזיקיהן וניסיתי להשיב את
כבודו האבוד של העמק, אך דווקא ברגע
האמת נמצאה לי אוזן קשבת.

כידוע רב הנסתר על הגלוי, גם בפרשה זו.
ראשית מספר מליצי יושר סייעו לחקירה
החביבה הזו, שהייתה עלולה להסתיים
אחרת ללא תמיכתם. שנית, מתברר כי
הכללים השתנו לגמרי ולא סיפרו לי על כך.
כנראה ששלטים וכרזות כבר אינם עניין
שראוי להילחם עליו, גם שהם מוצבים
במגרש הביתי. נראה היה כאילו המשחק
הזה כבר לא כל כך חשוב לחלק מהיושבים
בעמק הירדן.

בדרך הביתה, עוד בטרם היוודע תוצאות
הבחירות, אמרתי לזוגתי בצער, כי לפי כל
הסימנים, את המשחק הזה הפסדנו. להט
הלחימה שידעה הצומת והעמק בזמן
מלחמת השחרור, הפגנות כנגד הכיבוש
והיציאה מלבנון. כל אלה פגו. הצומת כבר
לא בידינו... לפחות זמנית.

דודו פונדק

רקפת ועוד

רקפת, רקפת

אני מאוד אוהבת את פרחי הרקפת מאז ימי ילדותי, הרבה לפני שנוסדה "רשות הטבע והגנים" ונחקק החוק להגנה על פרחי הבר. בימים ההם נהגנו לקטוף רקפות וכלניות ולא חשבנו שהן הולכות ונכחדות. בשנים האחרונות הייתי קונה בכל שנה עם בוא החורף, עציץ אחד של רקפות תרבותיות ורודות עם ראש גדול, והייתי מסתכלת עליהן ונהנית מהוורוד היפה, מצורת הרקפת המרכינה ראשה וממלמלת את המנגינה לשירו של קיפניס "מתחת לסלע צומחת לפלא רקפת נחמדת מאוד..." בעוד שידעתי את המילים של השיר ביידיש שם משתמשים בשם "מרגרטקלעך" כלומר מרגניות, שהוא פרח אחר לגמרי השייך למשפחת המורכבים כמו החרציות וציפורני החתול.

לא פעם שמעתי את המומחים אומרים שאם אשים לה מדי פעם קוביית קרח, היא תחזיק מעמד יותר זמן; ניסיתי, ואז נגמרה העונה והרקפת התייבשה ונעלמה. כאשר הייתי מחטטת באדמה שבעציץ. נדהמתי לראות שאין בכלל פקעת, כמו שראיתי בעבר, כשעוד קטפתי.

לפני כ-3 שנים, הרגשתי שנמאס לי לקנות בכל שנה עציץ חדש ולהבין ששוב אין שום פקעת לשמור לחורף הבא, אז החלטתי לקנות באחת החנויות לפרחים רקפת לבנבנה שנראתה כמו רקפת-בר. עם הגיעי הביתה מיד הוצאתי את הרקפת מהעציץ ושתלתי אותה באדמה שבגינתי ממש מול הדלת, תוך שאני אומרת לה (כן, אני מדברת עם פרחים וגם מתבקת עצים) "שמעי נא רקפת נחמדת, את נראית כמו אחת שנולדה בשדה או מתחת לסלע, אז אני מודיעה לך שאין לי שום כוונה לפנק אותך. אני סומכת עליך שתשארי בחיים גם בלי פינוקים". היא שמעה וכנראה הפנימה, כי לא עשתה "הצגות" שקשה לה עם אחד מהפרחים או העלים שהצהיב ומת.

בסוף העונה, כשראיתי שהיא נעלמה, לא הייתי מוטרדת יותר מדי. הקיץ עבר, גם

החום הגדול והגיע סתיו צעיר ורענן. יום אחד ראיתי המוני עלעלים קטנטנים בעלי צורה של לב. המונים ממש!!! לאורכה ורוחבה של הגינה, מתחת לעץ הלימונון. התרגשתי נורא, כי המוני הלבבות הקטנים הללו היו כל-כך עדינים ומתוקים, עד שחששתי שבזמן קטיף הלימונונים מהעץ, הם עלולים לסבול אם מישהו ירמוס אותן בטעות... כל-כך הרבה לבבות קטנים ועדינים ממש בית-תינוקות של רקפות פעוטות.

נהניתי להתבונן בפלא החביב הזה. שוב הגיע סוף העונה וכל התינוקות נעלמו. כהרגלי חששתי ודאגתי קצת, ובסתיו שאחריו שוב בקעו להן מהאדמה המון לבבות, אך הפעם קצת יותר גדולים. התינוקות שלי עברו לפעוטון. עוד שנה עברה. והשנה הן כבר לא פעוטות! הן גדלו, הגיעו לבגרות מינית והצמיחו גם פרחים לתפארת!!! מוזר שרוב הפרחים לבנים דומים לאמא, אך יש ביניהן גם כמה בצבע ורדרד מקסים תורשה מאבא. אני לא מבינה איך? ומאין הגיע הצבע הורוד, אבל זה משמח אותי מאוד ואם תעברו על יד דירתי מצפון תוכלו לראות בעצמכם את החמודות הללו שפורחות להן. אמנם הסערה החזקה שהיתה, גרמה להן להתכופף ולרבוץ על האדמה ממש, אבל אחרי כמה ימים הן זקפו את גבעולן העדין כדי לשאת בגאווה את הכתר. אני ממליצה למי שיש לו גינה, אפילו קטנה מאוד, לשתול בה רקפת אמיתית וליהנות ממראה הלבבות הנחמד.

רקפת (שם מדעי: *Cyclamen*) היא סוג גאופיט רב שנתי ממשפחת הרקפתיים, הנפוץ בעיקר באזורים הקרים והממוזגים של כדור הארץ.

רקפת ועוד - סוף

מתנות בזמן קורונה

כולנו מכירים ש"אין טוב בלי רע" או להפך, אז בימים טרופים אלו, ראיתי דווקא המון טוב, אור, חסד ואצילות נפש. יצאתי מפתח ביתי כדי לחבר את הקלנועית לחשמל, ועל המושב גיליתי חפיסת שוקולד עטופה עם ברכה של ועדת התרבות - אז תודה לוועדת התרבות. אח"כ נקישה על הדלת שמביאה עימה שקית מנדרינות בפתק מוצמד "תודה ל"צמח-אבוקדו". אז תודה גם לכם צמח-אבוקדו. שוב נקישה בדלת ומגיעה חלה (סלחו לי שכבר איני זוכרת ממי היה השי (ועדת תרבות) וגם לא הכרתי את הנערה הנחמדה, וכששאלתי לשמה, ענתה ששייכת **למשפחת קיים**. אז תודה לקיימים שאתם קיימים אצלנו.

כנראה מזמן לא ראיתי איך צמחו וגדלו הילדים בקבוץ. בעבר, כשהייתי מטיילת ברחבי הקבוץ עם סופיה כלבתי ז"ל, הכרתי יותר את הילדים וגם כולם הכירו אותי - "המסתובבת עם הכלבה הקטנה".

אסתר הראל הביאה לי כלי מלא ברוגאלאך טעימים מאוד שהיא אפתה, תודה לאסתר הראל. **עדה לשם** מניחה בכל בוקר בפתח דירתי עיתון, המון תודה לעדה לשם. הבנתי ש**סמדר ינאי ועפרה פייקוב** אחראיות כל אחת על קבלת הבקשות של המבוגרים לגבי אוכל מחדר-האוכל ומצרכים מהכל-בו, לאחר שהוחלט שלא כדאי לסכן את המבוגרים. אז בינתיים אני חוסכת מעפרה וסמדר את הבאת המצרכים ומנת הצהריים, ומסתפקת באשת הקשר הפרטית שלי - **יעל דיין** - בתי, שסוף-סוף חזרה הביתה אחרי שנמצאה דירה עבורה, וממנה שמעתי על עוד מעשי נדיבות וחסד של חברים שוויתרו על שכר-הדירה שמגיע להם בימי הקורונה הללו. תודה רבה גם לכם אנשים טובים.

היום יום ה' 26/03/2020 שוב הגיעה חלה לכבוד שבת, ושוב תודה על החלה (!). ויש גם מוסיקה ברמקולים בשעה 18:00. מוסיקה חשובה לחיזוק המוראל - תודה למפעיל/ה של המוסיקה, אך לטעמי היא

חזקה מדי, ואני לא מצליחה לפענח, מה או מי שרים שם. מקווה שלא שכחתי אף אחד. בטלויזיה אני רואה אנשים צעירים וחביבים, שבבית קומות אי-שם החליטו לעשות קניות עבור קשישים המתגוררים באותו בנין. זה באמת מחמם את הלב. והיום סו"ס החל תהליך לידתה (אולי) של ממשלה חדשה בישראל, שאני מאוד מקווה שתצליח לעשות את הדברים הנכונים למען כל האזרחים החיים בארץ, ובלבד שהמגפה הזו תסתלק בלי יותר מדי נזקים.

היה לי עצוב כשקראתי בעיתון על מדען יהודי-אמריקאי שעסק בחקר נגיף הקורונה והחיסון נגדו, אך מחקרו הופסק כאשר נגמר הכסף. אולי בכל זאת יימצא המיליונר הנדיב שיתרום מכספו כדי לעזור לעולם. בינתיים אני עושה ניסיונות בבישולים בקנה-מידה משפחתי. איזה מזל שיש כל מיני מתכונים באינטרנט. אני גם מנצלת את הזמן לארגן את זיכרונותי ולהעלות אותם על-המחשב.

אז שתהיה לכולנו שבת טובה ונעימה עם בריאות ושמחה, שהיא מרכיב חשוב בחוסן הנפשי והגופני, כך אומרים המומחים.

עמליה דיין בת-ארי

מי ומה באשדות

ראו הוזהרנו

עם ישראל המבוהל התמכר לג'לים האלכוהוליים • אבל לא רק שמוצרי האלכוהול הלא־רפואיים לא משמידים את וירוס הקורונה החדש - השימוש המרובה בהם עלול להזיק לעור הידיים ולבריאות ועלול אף להיות מסוכן בשמדובי בילדים • העברנו לבדיקת מומחים מוצרים לחיטוי ידיים וגם מוצרים לניקוי משטחים • אלה התוצאות • היצתים: "המוצרים מאושרים על ידי משרד הבריאות"

מי אמר חורף ולא קיבל? אם אמרנו חורף, אז אי אפשר שלא להתייחס לגובהה של החיטה, שנהנתה ממשטר גשמים אידאלי, והיבולים שיקצרו בקרוב לתחמיץ, צפויים להיות גבוהים בהתאמה. גם גידולים אחרים הגיעו לפירקם, ובהם השום שנקטף בימים אלה והעכוב שכבר נקטף. האבטיח שהסיר מעליו את הניילונים, גם הוא נראה מבטוח, כך שהחקלאות שלנו על הגובה.

אחת מנגזרות המשבר, היא השבתת מוחלטת של הפעילות החינוכית לכל רוחב הגזרה, מה שיוצר הזדמנויות מעניינות עבור הורים וילדים ודוגמאות לא חסר. למשל, משחק 'הקלאס', שהיה פעם קלאסה, לא שרד את פיתויי ההווה ונעלם, עד... משבר הקורונה שהפיח בו חיים חדשים, כפי שמעידות המדרכות הצבעוניות בגיר.

המשך בעמוד הבא

נכון, היה לנו חורף גשום שלא חף מסופות, אבל איש לא ציפה שבגלל רוח בעוצמה בינונית אולי מעט יותר, תיחרב עלינו אנדרטת השואה, שהררי מילים ודיונים קדמו להקמתה אי שם בשנות התשעים. הטענה שימכת רוחי היא שגרמה לניפוץ, איננה מובנת מאליה, בהתחשב בעובדה ששום עץ בסביבה לא נעקר ממקומו או נשבר, אבל איש מאיתנו הרי לא היה שם ברגע האמת, ולכן נסתפק בקביעה זו, נשנס מותנים, נפתח את הכיס ונחזיר עטרה ליושנה.

השלכותיו של משבר הקורונה המתמשך, עוד ייחקרו לפני ולפנים, ובינתיים נאספות להן עדויות מן השטח. אחת מהן היא התנועה הדלילה על כבישי ישראל, ובהם כביש מספר 90 הצמוד אלינו, שעומסי התנועה בו מזכירים ימי כיפור, ויש שיאמרו שאף יותר, כאשר כמחצית מכלי הרכב הן משאיות. דומה שמראות כאלה לא ניצפו מאז קום המדינה.

מי ומה - המשך...

ממתקני שעשועים, דרך מסעדות, בתי עסק, צימרים פארקים. כמעט הכל. בתחילה עוד היו שהאמינו שהמשבר זמני והוסיפו טלפון למקרי חירום, אלא שהמשבר רק הלך והעמיק והיום מסתפקים בהודעה לקונית 'המקום סגור'.

ואם בארגזים נפלה שלהבת מה יגידו תאי הדואר (שבנה זוסייה) על המשבר?

מי שתמיד יודע מה קורה כאן ועכשיו, אלה הרבש"צים, שמתוקף תפקידם מזינים אחד את השני במידע שוטף. וכך אנו למדים שלאחרונה בסביבות השעה 1800 נשמעת אזעקה מהישובים בצידו הירדני של הגבול, שמסמנת לתושבים שם שעליהם להיכנס לבתים להסתגרות מפני הקורונה. באותה שעה ממש, מושמע במערכות הכריזה 'שלנו יהשיר היומי'. אצלם אזעקה אצלנו ברכה.

בימים האחרונים התהדק הסגר, והכניסה למתחמי המזון (כלבו וחדר אוכל) נאסרה על הציבור לחלוטין. ענף המזון, בניצוחו של ישי יחיאלי, נערך במהירות למשימה, גייס שני קלאב-קארים ואת ההזמנות שקיבל באמצעות טלפון או מיסרונים, סיפק בתוך

דוגמה נוספת ליזמות מקומית, הם שלושת הילדים החמודים שבתמונה, שבאחד הימים הופיעו בשכונה המערבית כשפרחי בר בידיהם, וביקשו לשמח אותנו במעשה ידי הטבע להתברך; גם אם חרגו לכאורה מהנוהל הכתוב של החברה להגנת הטבע, האוסר לחלוטין קטיף פרחי בר, מבחינתנו, כתושבי השכונה, הם עשו מצווה גדולה.

היו שתהו האם פסחנו על פסח ודילגנו היישר אל יום העצמאות. הסיבה לכך היא דגלי כחול-לבן שניתלו ברחבי השכונות ולאורך כביש הגישה, כמפגן פטריוטי נגד נגיף רשע מרושע, שחדר באופן בלתי מודע אל חיינו ושיבשם ללא הכר. כותב שורות אלה, סבר שמאחר ומדובר בנגיף נטול עכבות וחסר גבולות, מן הראוי שהקהילה הבינלאומית תאמץ דגל רב-לאומי שייתלה בכולן מבלי הבדל דת, גזע או לאום, אך דעתו לא התקבלה, ודגלי הכחול לבן שהונפו, ישארו על כנם עד שנחזור לשיגרה או עד שיתבלו ברוח.

עוד עדות למשבר הבלתי גמיר הם שלטים המורים על איסורים מאיסורים שונים, החל

מי ומה - המשך...

האילנה הלה

מה נשתנה האילנה הלה מכאן
האילנות?
האילנה הלה השתנה אלא הכר
כואנו בהסכר,
ואט כאל דור ודור חייב אדם
לראות עצמו
כאילו הוא יצא מצריים,
השנה ניתנת לנו הזדמנות.
כואנו כמהים לחירות.
נריט כוסית ונתפלל
עם כל עם ישראל
עם הפריחות והאביב שהפזיץ
הסדר הנכון במהרה יביא
ונחזור לעשרה מנוסקת ומחובקת
כאן באשדות וכאן באולדת.

חנה חנה!

מכל צוות הצלילון

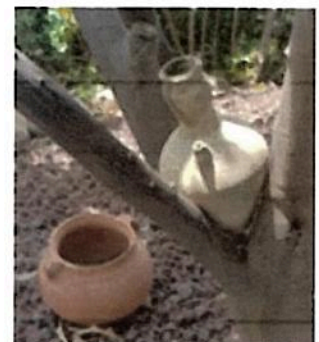
צלילון 1544

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

שעה עד שלוש שעות לפתח הבית. להזכירנו, שרשתות גדולות מספקות משלוחים לאחר שבוע-שבועיים. צחיי חוזר ומתריע שאין צורך וסיבה להסתכן בנסיעה לקניות בחנויות בחוץ. הזמינו ותקבלו הכל לביתכם מבלי לצאת מפתח הבית, באיכות גבוהה ועם אהבה וחיוך מכל הלב.

דובי שושני נכנס בימים אלה להסגר של שבועיים ויעדר מעבודתו. הוא מציין שבימים האחרונים, שעה שעם ישראל ואשתו ספונים בביתם, נצברו כמויות אדירות של גזם שמעידות על כך שאנשים ניצלו הזמן לטיפוח גינותיהם, עד שנאלץ להזעיק תגבורת כדי להשתלט על המצב. עכשיו, כאשר הכל נרגע, הוא ממליץ להביט לעבר השמים לנדידת החסידות והדיות, שעוברות מעלינו באלפיהן, ולשים לב במיוחד לחסידות הנוחתות סמוך לנהריים על עצי אקליפטוס הנטועים משני צידי הגבול.

אם בציפורים עסקינן, הרי שגם בימי קורונה סוערים אלה ממשך זוג הירגזים שהשתכן על עץ הדר בגינתם של נתן דותן ומיקי, לעסוק במצוות פרו ורבו, ולאחרונה הביא הזוג אל העולם חמישה גוזלים. הללו השתכנו בתוך כד עשוי חרס, שם ישוה עד שיפרחו מן הקן. ההורים ישובו לעץ גם בשנה הבאה.

שר התשתיות יוסי בו פורת מדווח שבהובלת המועצה האזורית עמק הירדן, הוחלפה בימים אלה תאורת הגדר שלנו לתאורת לד. תאורת לד מבטיחה על פי הפירסומים חיסכון משמעותי בחשמל (כ-60% פחות בהשוואה לתאורה רגילה) הנורות חזקות ויציבות מקודמותיהן והניראות שלהן משובחת יותר.